CATALUNYA SOCIAL

Any VII. Núm 323 ■ Un any, 10 ptes. — Núm. solt, 20 cts. ■ 30 de juliol de 1927

PUBLICACIÓ SETMANAL | REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ DURAN I BAS, 11 - BARCELONA | APARTAT 1036 TELÉF. 1171 A

Enfilall de notes

El de la determinació de la pàtria de Colom, el descobridor d'Amèrica, és un tema que apassiona de veritat en aquests darrers temps. Les conferències del professor Ulloa, sobretot, i la tesi darrerament sostinguda per cert investigador francès, han portat l'assumpte al camp de l'actualitat.

Però, entenem-nos: cal que l'actualitat no surti del camp de la ciència de la investigació. Cal que els arxius siguin escorcollats i que les conseqüències siguin deduïdes pels qui estan capacitats per a la tasca. Però apassionar els ànims sobre un afer que, avui per avui, és purament científic, convocant fins concursos periodístics (com ho ha fet l'A B C) és cosa senzillament pueril.

Un cop la ciència hagi dit la darrera paraula, llavors, el poble afavorit pel dictamen, que s'exalti. Abans, seria d'una eixorquia profunda.

Cal tenir tot el sentiment de pàtria, ben arrelat, ben fons; però cal no perdre de mira les valors universals, entre les quals hi ha la de la ciència. Per molts himnes que cantem i per molta exaltació que mostrem, mai no podrem defugir els seus dictats.

* * *

Els esdeveniments de la República d'Austria han constituït la nota de la setmana. Europa sencera ha girat els ulls envers aquell país, que per ell sol ja constitueix tota una incògnita pel que fa al present i una incògnita més gran pel que fa a l'esdevenidor.

Dominada la situació i esvaïts els aires de tragèdia, dues notes resten del moviment: primera, l'actuació comunista que al seu fons s'ha revelat; i segona, l'autoritat i traça extraordinàries amb què el Canceller Monsenyor Seipel ha sabut tractar el fet.

El comunisme no es detura en les seves propagandes. I en endavant, quan un moviment seriós es produeixi a Europa, caldrà cercar tot seguit la seva ànima comunista; i sota l'embolcall socialista (fins i tot en contra dels mateixos dirigents del partit, com és ara a Austria) trobarem, ben segur, l'expansió comunista.

Seipel s'adonà de seguida de l'esperit del moviment, i hi posà mà forta per a resoldre'l. La seva serenitat, però, no ha tingut parió. Aquesta mateixa serenitat amb què manté la independència d'Austria, ningú no sap com ni de quina manera.

Per això, mentre al principi es parlava de la necesitat d'un govern de concentració, ja que el Canceller havia sofert un fort gastament, suara ja no es parla d'això, car l'autoritat d'aquest ha restat enrobustida encara.

I no han estat precisament els cops ni l'espetec de les armes qui han enrobustit el Canceller, sinó la seva fermesa i la seva serenitat a conèixer i saber trobar el fons del moviment. Es la justícia, i no la força material, la que enrobusteix els governants.

* * *

Tot just acabem de sortir del mal pas de l'Austria, i ja els ulls han de fitar-se en un altre país europeu: Romania.

Aquesta terra, de llengua neo-llatina com la nostra, de civilització només que mitjana, ha sofert la pèrdua d'un Rei i n'ha proclamat un altre. Però... un príncep hi ha a París que s'ha proclamat Rei. Tot el món polític té fit l'esguard en aquest home que fins ara s'ha comportat correctament. Seguirà així?

Sembla que els temps actuals no són pas a propòsit per a guerres civils; i menys guerres legitimistes. La legitimitat en matèria de dret públic és una cosa, certament, que porta molts trencacolls.

No desitjaríem pas que els simpàtics habitants de Bucarest i rodalies s'endinsessin en aquest assumpte.

* * *

Un simpàtic periòdic quinzenal, de comarca, El Llamp, *de Gandesa, ha començat a publicar una Biblioteca d'autors terrals. I un escaient llibre de versos ha donat començ a la tasca que resulta força simpàtica.*

Anotem: Biblioteca d'autors vigatans, Biblioteca d'autors sabadellencs, Biblioteca d'autors de la Terra-Alta i del Priorat. No en sabem d'altra per ara.

El d'aquestes biblioteques constitueix un esforç meritíssim, quasi sempre ben superior als dels qui l'emprenen. Però cal estimular la tasca. Si sempre és cosa agradosa recollir tot el que és nostre, també cal que, en el si d'això mateix es recullin els matisos, les petites diferències, les tonalitats que de comarca a comarca avaloren la producció total literària.

Anant amb cura amb el localisme (que seria un mal evident, exagerat) no hi ha dubte que pot i ha de representar un conjunt de bategades de l'ànima popular que no es poden perdre.

I qui dubta que entre aquestes biblioteques hi ha molta cosa escaient, veritablement sòlida? Que ho digui aquesta benemèrita i ja un xic antiga col·lecció de Vich, com aquesta més moderna de Sabadell; com potser ho podrà dir demà aquesta biblioteca gandesana...

* * *

I ço que havia d'ésser un article editorial comentant un tema ha esdevingut un enfilall de notes per a molts altres articles.

I és que l'actualitat és tan abundant que realment ofega amb el seu espès brancam. I en les temperatures caniculars a ciutat no s'està sempre amb la serenitat deguda per escriure un article, per petit que sigui. El lector pot escollir entre els que resten apuntats en les ratlles que precedeixen.

En presència de la Sinopsi Evangèlica

El Diví Protagonista

No hem dit res, si hem lloat l'ordenador, i admirat els traductors, i regraciat el Mecenes i felicitat els impressors pulquèrrims. La Sinopsi Evangèlica grega-catalana, posant-nos a la mà l'"Evangeli únic en quatre llibres" en el grec original (1), i en català del nostre, i ordenat sàviament de faisó a restituir amb successió cronològica la vida de Jesús, ens acosta tan a la vora com és humanament possible la personalitat històrica d'aquell a qui reverenciem i estimem amb amor íntim sota les espècies sagramentals. Així, han dit els traductors, a través dels Sants Evangelis, devem a Crist "la mateixa sacra adoració amb què el tractaven els seus deixebles, i el venerem els fidels davant la seva eucarística presència". El català, confrontat amb el grec, disposats i distribuïts els textos amb l'aparell sinòptic, ens aproxima l'Evangeli d'una manera que és ja insuperable, i ens fa transparent "la imatge viva i alenant" del Diví Protagonista. El fruit de la Sinopsi és i ha d'ésser la visió immediata i eficaç de Jesucrist, i si no servís per a aquesta vivificació seria l'elogi de la Sinopsi una mera nota filològica i literària sense transcendència.

Ara que mirem, doncs, amb aquests cristalls nous i limpidíssims, la història evangèlica tan de la vora, ens pertoca parlar i dir com veiem el Crist. Ara Catalunya hauria de fer una salutació de benvinguda al Diví Protagonista del sacrosant Poema, qui entra en la nostra ciutat i terra, i entonar-li un cant d'homenatge i confessió, dient-li a faisó nostra: *Hosanná to hyiò David! Eulogeménos ho erchómenos en onómati Kiríou* (Mt. XXI, 9). Hosanna al fill de David! Beneït el qui ve en nom del Senyor!

Primer, cal que tothom en faci una lectura fonda i constant, de l'Evangeli. "La ignorància de les Escriptures és la ignorància de Crist", digué Sant Jeroni, i retreuen els traductors ara. El llibre més transcendental de la humanitat, l'únic llibre que salva, ens hauria d'ésser familiar fins a tenir-lo al cor, en forma material, al cor i a la ment, posseint-lo de memòria i guardant a flor de llavi les paraules i sentències, i llur situació en el quadro de la narració evangèlica.

Després caldria un estudi madur dels textos, que ens digués l'estima i admiració que ens mereixen els escriptors de la història evangèlica, amb aquell "candor, sinceritat i passió del ver" que hi trobava Orígenes, aquella *philalethes* (2), que feia exclamar a Bossuet: "Això no s'inventa". Caldria algú que ens fes remarcar ço que un esperit recte troba en la lectura dels Evangelis i ponderés "la bellesa moral singular, la transparent sinceritat, l'encís en el qual es complaurà ço que hi ha de millor en nosaltres", segons l'exacte judici d'aquest gran exegeta suara traspassat, el P. Leonci de Grandmaison.

Caldria, per fi, una apologia de Jesús que fos digna d'aquest nou instrument que ens ha estat donat; que ens digués, a la claror de la sinopsi grega i de l'ordenació Lagrange, les noves belleses que hom hi albira, els nous reforços a la veritat cristiana, les noves garanties de veracitat, els trets fisionòmics, detalls i característiques de la naturalesa miraculosa, divina i humana, de Nostre Senyor, i bastir, a base del nou observatori que és aquesta Sinopsi grega-catalana, aquest manual tan entenedor, tan pràctic, tan lluminós de la vida de Jesús, una nova fortalesa apologètica al voltant de la seva personalitat sobrenatural i històrica. Signe perpetual de divisió, que és Jesús, motiu providencial de dubtes, contradiccions i negatives, per a revelar els pensaments dels cors (Lluc, II, 34 i 35), convé que sigui, per a salut nostra, la vinguda de la Sinopsi catalana,

fruit de benedicció i motiu d'adhesió i d'afecte fidel a la Paraula i Persona divina.

De primer antuvi, se'ns representaria amb més plàstica que mai, la vida, el moviment, la providencial economia de les escenes evangèliques, fent-nosles més i més entenedores. Com quan Jesús és saludat per Joan, l'endemà de l'ambaixada dels jueus al Baptista, i l'assenyala, eixint de boca del Precursor aquelles paraules que mai més no han callat, amb les quals és cada dia el Bon Jesús assenyalat als qui en l'espècie sagramental el reben i adoren. "L'endemà — l'altre Joan, l'evangelista, relata — veu (Joan Baptista) Jesús venint envers ell i diu: Heus aquí l'anyell de Déu que lleva el pecat del món". *Ide ho amnòs tou Theoú ho aíron tén hamartían tou kósmou...* — I, al dia següent, es repeteix encara — i talment sembla que hom vegi l'escena. "L'endemà era allí altra vegada Joan, i dos dels seus deixebles, i, mirant-se Jesús que passava, diu: Heus aquí l'anyell de Déu. — I l'oïren parlar els dos deixebles, i seguiren Jesús". Llavors ve l'explicar el primer encontre dels deixebles de Joan amb Jesús i el presentar-se Andreu i presentar-li Simó i cridar després Felip i Natanael, i reconèixer-lo pel Messies, organitzant-se llavors el nucli dels deixebles d'aquest, tot això descrit amb l'accent de la més incontestable veracitat (3).

Hi ha detalls on l'encís de l'evocació dóna, de tan sincera i objectiva, un fortíssim relleu artístic, com quan Sant Lluc explica l'episodi de la sinagoga de Natzaret. "I vingué a Natzaret, on s'havia criat, i entrà, segons el seu costum, el dia del dissabte a la sinagoga, i s'alçà a llegir. I li fou donat el volum del profeta Isaïas, i, havent desplegat el volum, trobà l'indret on és escrit:

L'Esperit del Senyor sobre mi,
car m'ungí per anunciar la bona nova als pobres,
m'envià a pregonar als captius deslliurança i als cecs
[recobrament de vista,
a posar en llibertat els oprimits,
i pregonar un any de gràcia del Senyor.

I, plegant el volum, tornant-lo al servent, s'assegué. I els ulls de tots, a la sinagoga, eren fits en ell". Aquestes dues ratlles descriptives són admirables de senzillesa i de força expressiva. Talment apar que hom vegi amb els seus propis els ulls de tots els concurrents, en aquells moments de silenci, a punt d'escoltar tothom al novell i ja famós comentador, el llur compatrici, contra el qual s'aixecarien i protestarien ben tost, àdhuc després de "meravellar-se de les paraules, plenes de gràcia, que brollaven de la seva boca" (Lluc, IV, 16-22).

I vet aquí, plantejant-se el problema central de l'ensenyança evangèlica, el problema del caràcter diví del Fill de l'home; plantejant-se en adonar-se, a Cafarnaüm, la multitud, que Jesús predicava *amb autoritat*. "I es meravellaven de la seva doctrina, car el seu parlar era amb autoritat", consigna Lluc, i Marc escriu "es meravellaven de la seva doctrina, car els ensenyava com tenint potestat, i no com els escribes", i Mateu precisa: "I es meravellaven les multituds de la seva doctrina, car els ensenyava com tenint potestat, i no com llurs escribes".

Oh, espectacle inoït abans, mai repetit després, àdhuc quan tants i tants de cabdills de religions i heresiarques han dit que predicaven en nom de Déu. Jesús parlava *amb potestat, amb autoritat, en nom propi*. "Els mahometans no van malentendre Mahoma ni suposaren que fos Alà. Els jueus no van interpretar malament Moisès, identificant-lo amb Jehovà", ha dit Chesterton en el seu fortíssim llibre, ara nascut també en llengua catalana, *L'home perdurable* (la meitat del qual llibre és una apologia robusta, novíssima, "de l'home anomenat Crist"). "Buda no digué mai que fos Brahma. Zoroastre no pretengué ni d'ésser Ormuz ni d'ésser Ariman". "Ningú no pot imaginar-se Aristòtil pretenent d'ésser el pare dels déus i els homes baixant del cel". "I si bé és possible trobar ací i allí éssers humans que tenen aquesta pretensió supremament sobrehumana, és possible de trobar-los en els manicomis, en celles folrades, possiblement dins camises de força". "Però ningú no suposa que Jesús de Natzaret fos una persona d'*aquella* mena". "Cap ateu o blasfem no creu que l'autor de la paràbola del fill pròdig fos un monstre amb una sola idea folla". "En qualsevol crítica històrica possible Jesús fóra situat més amunt en l'escala dels éssers humans. No obstant, segons tota analogia possible, o l'hem de situar realment allí, o bé en l'indret més alt possible". En resum, Jesús de Natzaret, parlant amb l'autoritat de Fill de Déu, amb autoritat divina de Creador i Jutge de totes les coses, o era un boig, i això és absurd, donada la suma saviesa i bondat i el seny altíssim que segella la seva ensenyança àdhuc sols humanament esguardada, o era i és, per tant, purament i realment Déu en persona.

I aquí és on el misteri és més punyent i adorable, en l'aproximació de les dues natures de Jesús. "Déu és Déu, com diuen els musulmans; però un gran home sap que no és Déu, i, com més gran és, més bé ho sap. A mida que la humanitat esdevé més gran, esdevé menys i menys probable que s'anomeni ella mateixa divina". Si és Déu, per què no es manifesta amb sa glòria infinita?, els jueus pensaven, i essent un home gran i just i veraç, per què diu que és Fill de Déu? Vet aquí el gran escàndol dels jueus, escàndol que perpetuen els jueus, els pagans i els hipòcrites de tots els segles i de tots els dies, fins el d'avui, donant motiu a que un altre apologeta hagi sortit brandant aquest títol sorollós i exacte: *L'escàndol de Jesús*. Es el P. Allo, un deixeble del P. Lagrange, que surt al born, glossant la paraula de Sant Pau: "Nosaltres prediquem un Crist crucificat, escàndol pels jueus i follia pels gentils, però per als escollits, siguin grecs o jueus, un Crist potència de Déu i saviesa de Déu" (5).

"*Qui diu la gent que sóc jo?*, el Mestre demanava. *Tína me hoi ochloi légousin einai* (Lluc, IX, 18). *Qui diuen els homes que sóc jo? Tina me lègousin hoi ànthropoi einai* (Mc. VIII, 27). *Qui diuen els homes que és el Fill de l'home? Tina lègousin hoi ànthropoi einai tóu hyióu tou anthrópou* (Mt. XVI, 13). A aquesta pregunta, testificada pels tres sinòptics, pregunta que reflecteix les discussions i opinions, tan vives, tan fidelment traslladades, que el to i el ressò dels escèptics de llavors, són els mateixos dels escèptics de vint segles, a aquesta pregunta, encara i sempre la gent s'aferrissa per a contestar. Els uns, de genolls, confessant com Sant Pere: *Vós sou el Crist, el Fill de Déu vivent. Sy ei ho Christós ho hyiòs tou Theoú tou zontos* (Mt. XVI, 16); els al-

tres, confosos, dubtant, negant, mig responen amb les hipòtesis i les fantasies, heretgies i sectes, contradictòries i destruint-se les unes per les altres, que van des de la veneració purament humana, honorable però falsa, fins la negació covarda o perversa de l'existència històrica.

Instituït per senyal de contradicció a la terra, on ha vingut a posar foc, *Pyr élthon baleín epì ten gen,* segons paraules del Crist mateix que Sant Lluc testimonia (Lluc, XI, 49) encén, avui com fa mil nou cents anys, el debat, que es perpetua en la lluita actual, mai cansada, mai caducada, sempre nova, al voltant del Crist, aquest *Christuskampf* veritable que podríem dir, i que mai no cessa. Per això voldríem que l'aparició de la Sinopsi i la imminent dels Evangelis tots seguits en català, amb la dels *Actes dels Apòstols* que vindrà, llur gloriós complement, marqués l'entrada de la nostra cultura ètnica en el camp de l'apologètica especial de la persona històrica de Crist, ingressant també per aquí a les tasques bèlliques del catolicisme universal, que lliura cada dia, contra els novells negadors i sectaris, noves i cada dia més formidables batalles defensives. Ja hi anem, grat sia a Déu, per aquest camí, i el mateix interès envers Chesterton i Papini és un símptoma favorable d'aquesta inclinació.

L'obra colossal recent del gran apologista britànic — la qual, segons em diuen, mosseguen, i ben debades, els senyors Feliu Elias i Carles Soldevila, portant-se altrament, com qui són ells, i aferrissant-se a rebutjar un crèdit que ben a gratcient certs cristians els atorguen — essent tan bellament traduïda i editada en nostra parla, assenyala ja la incorporació de la nostra mentalitat a la lluita intellectual pro Crist. Ha estat precedida, seria injust oblidar-ho, per una edició de Fillion, d'aquell gegant de l'exegesi bíblica, autor de la magna i coronada *Vie de N. S. Jésus-Christ,* a la qual obrí pas l'abreujada i popular *Nostre Senyor Jesucrist segons els Evangelis,* fa poc posada en nostra llengua pel Foment de Pietat Catalana, i a la qual fa bona companyia, eixida del mateix forn editorial, la *Concòrdia dels Evangelis,* del professor doctor Pere Ginebra. L'ingrés d'aquells autors a la nostra bibliografia fa esperar que hom ens tradueixi també la *Storia di Cristo* de Giovanni Papini.

Al darrera de la novella literària d'Ernest Renan, aquell Crist ensucrat i romàntic; de les combinacions químico-històriques d'un Loisy, volent resoldre per sincretisme de laboratori el problema de l'existència real, i de les assimilacions mitològiques d'un Salomon Reinach, representen ara a França la trista escola secular dels negadors de Jesús, el doctor P.-L. Couchoud i Henri Barbusse. L'un i l'altre, contradictoris entre ells. Couchoud, apadrinat pels ferotges sectaris del *Progrès Civique* i el *Quotidien,* editor d'una collecció de *cahiers* sota el nom *Christianisme,* suprimeix tota existència històrica de Jesús i "explica el fet cristià per un mite collectiu". Barbusse, socialista vermell, al revés, inventa un Crist demagògic, fent en lloc del Messies, Fill de Déu, "el retrat d'un comunista del segle xx" que s'aixeca contra Déu i predica la lluita de classes.

A aixecar en lloc del mite la veritat real, a restablir en lloc de la caricatura deformada, la figura justa i personal, s'apliquen els mestres de l'exegesi catòlica en aquesta França admirable, gran en els errors i gran en l'amor heroic a la veritat. Un d'aquells mestres acaba de morir. Era el P. Leonci de Grandmaison, jesuïta, autor de l'article *Jésus-Christ* en el *Dictionnaire Apologétique de la foi catholique,* obra mestra de mètode científic, autor també de *Jésus dans l'histoire et dans le mystère,* resposta al llibre de Couchoud; i acaba de lliurar a Déu una ànima de bon operari, al punt d'haver acabat, per benedicció divina, el manuscrit complet del seu monumental *Jésus-Christ,* "la gran obra que deixarà enrera tot ço que jamai ha estat publicat sobre el Diví Mestre de qui la vida espiritual de la humanitat està suspesa" (6).

Mentre això es prepara, i bo i esmentant les rèpliques valentes d'A. Tricot al bolxevista Barbusse, novellista eixit de les trinxeres, en les quals ha conquistat el dret a destruir-ho tot, àdhuc la veritat cristiana, el llibre del P. E. B. Allo, professor de Friburg, *Le Scandale de Jésus,* "l'escàndol que un Déu es faci home i sofreixi per als homes" (7), diu que Crist i la seva religió són enigmes per a tot aquell que exclogui *a priori* la doctrina de l'Encarnació, i es posa parallel a Chesterton, àdhuc de llenguatge, quan diu aquest *"l'Evangeli és l'enigma i l'Església és la resposta".*

La resposta de l'Església a la pregunta de Crist és la del cap dels apòstols, Pere, "a qui no li va revelar ni la carn ni la sang", i és també la resposta de l'apòstol Tomàs, veient i tocant la carn ressuscitada del Fill de l'Home. Nosaltres el veiem tan gros el miracle de l'existència de l'Església, vivíssima i fecunda Esposa del Crist, qui ens acaba de donar a nosaltres, amb la Sinopsi Evangèlica, pastura santa i especial per nostres boques, que veiem i toquem el sobrenatural amb nostres sentits de carn. Així, doncs, davant del Crist, personalitat central del món i de la humanitat, que també a nosaltres ens pregunta: *Qui dieu que sóc jo?,* caiem de genolls, i, com el P. Grandmaison, acabem la confessió invocant: *Oh Senyor meu i Déu meu! Ho Kyriós mou kaì ho Theòs mou!*

R. RUCABADO

(1) Sempre que parlem de la llengua grega com a original dels textos evangèlics ho fem salvant, pel que es refereix a St. Mateu, la primacia de l'original arameu d'aquest Evangelista, que s'ha perdut.

(2) Citat pel P. *Grandmaison* (*Dictionnaire Apologétique de la foi catholique*).

(3) Perícopes 23 i 24. (Joan, I, 29-34 i 35-42).

(4) *L'home perdurable,* traducció íntegra de *The Everlasting Man,* per Marià Manent, fidelment editada per la *Biblioteca Horitzons,* i acuradament impresa a l'Atenes A. G. Més endavant ens ocuparem d'aquest llibre que Charles Grolleau a *La Vie Catholique,* àdhuc no coneixent més que la meitat de l'obra, editada sota el títol *L'homme éternel* per *Le Roseau d'Or,* qualifica amb termes de l'entusiasme més veritable.

(5) E. B. Allo. *Le scandale de Jésus,* collection *La Vie Chrétienne,* I, chez Bernard Grasset, Paris, 1927.

(6) Són paraules del P. Doncœur, al preciós article necrològic de *La Vie Catholique* del 25 de juny últim.

(7) V. *La Documentation Catholique,* 16 juliol actual. Cols. 90 i 91.

La canícula

Suara mateix acabem d'entrar als *dies caniculars*, que són els més xafogosos de l'any, durant els quals la sortida i la posta del sol coincideixen amb la *Canícula*.

La *Canícula* és una estrella de primera magnitud, situada a la gola de la constel·lació austral, anomenada *Ca major;* és la més formosa i brillant de les estrelles fixes visibles en Europa; dista de la terra un milió tres centes setanta tres mil vegades més que el sol, o sia dos cents mil bilions de quilòmetres, i la seva llum triga vint-i-dos anys a arribar fins a nosaltres, malgrat ésser un dels astres que tenim més a la vora.

En Astronomia la *Canícula* és més coneguda amb el nom de *Sirius* que li posaren els grecs, i té moltíssima importància per ésser el punt d'observació escollit pels astrònoms que han buscat el paral·laxe de les estrelles fixes.

La calor extraordinària que sentim en aquest temps de l'any, no té res a veure amb la *Canícula*, car és deguda a que els dies són més llargs i el sol envia perpendicularment els seus raigs sobre la terra.

* * *

La *Canícula* ha donat lloc a les més ridícules i oposades supersticions.

En els temps primitius d'Egipte, els sacerdots i els pastors, que eren els únics que es dedicaven a l'estudi dels fenòmens astronòmics, observaren que la incerta aparició de l'esmentada estrella solia verificar-se alguns dies abans de la inundació del Nil, i, afectats com estaven al sabeisme o adoració dels astres, la consideraven com una divinitat misteriosa, a la qual es creien deutors dels immensos beneficis que els produïen les avingudes periòdiques d'aquell riu tan abundós i fertilitzador.

Per això quan a la nit la veien aparèixer rutilant a migjorn de Mizraim, els causava profunda admiració i no es cansaven de contemplar la seva benèfica llum, plens de gratitud i religiós respecte.

* * *

En canvi, Homer, Virgili, Horaci i altres cèlebres poetes de l'antiguitat, blasmaren la *Canícula* per creure's erradament que la seva presència en l'horitzó ocasionava les malalties inflamatòries i epidèmiques que, per efecte de la calor excessiva, solen sovintejar en els països meridionals en aquest temps de l'any.

Homer, l'anomena despectivament *Gos d'Orion*, i diu que és un astre esplendidíssim, però plorós, pels greus mals i perjudicis que causa als infeliços mortals.

Els romans estaven tan persuadits de la influència malastruga de la *Canícula*, que per tal d'aplacar la seva fúria, cada any li sacrificaven un ca roig, i preferien aquesta víctima a tot altre animal, per creure's que per raó de la semblança del seu nom, *canis*, amb el d'aquell astre li seria més agradable.

* * *

Avui dia no manquen supersticiosos que, en veure que durant la *Canícula* les malalties es multipliquen, els vins es fan malbé dins dels cellers, les substàncies fermentables es tornen agres, les fonts s'estronquen, els pous s'assequen i els gossos i altres animals es tornen folls, atribueixen aquestes malvestats a la perniciosa influència d'aquell astre, essent així que gairebé sempre són filles de la ignorància, la imprevisió o la imprudència, de la inobservància dels preceptes higiènics i dels vicis i excessos a què molts solen lliurar-se al fort de l'estiu.

Certament són molt de plànyer els il·lusos que, obstinant-se a tancar els ulls a la llum de la fe i de la raó, encara donen crèdit als infundats pronòstics de la pseudo-astrologia condemnada per l'Església, i viuen constantment turmentats per vanes preocupacions i temors imaginaris.

D'ells pla es pot ben dir que en el pecat troben la penitència.

* * *

Els que són vertaders catòlics, no es creuen cap d'aquestes falòrnies i fetilleries, i cada cop que esplaien la vista en l'espectacle sublim del firmament, lluny d'imaginar-s'hi signes fatídics i presagis sinistres, la creença en els quals condueix indefectiblement al fatalisme, només hi saben veure noves probes de l'existència i dels atributs del Criador, i plens d'admiració i entusiasme davant de tantes meravelles, exclamen amb el Psalmista: *Els cels manifesten la glòria de Déu, i el firmament anuncia les obres de ses mans.*

Persuadits, per altra banda, que la divina Providència disposa i ordena totes les coses pel nostre major bé, en lloc de queixar-se, com fan alguns, de les petites molèsties que els rigors de l'istiu ens ocasionen, saben sofrir-les amb paciència i resignació, essent aquesta la millor manera d'agrair a Déu Nostre Senyor els innombrables beneficis amb què ens les compensa, car si no fossin les fortes calors de la *Canícula*, no es madurarien moltíssims fruits que ens proporcionen aliment durant tot l'any.

DOMÈNEC CABALLERIA I COLLELL

Aquest número ha passat per la censura governativa

Crits d'auxili

Des de Rússia

De l'infern soviètic — última paraula i última fase del progrés polític modern, — tothom n'està assabentat. Ara, a Rússia, torna a governar el terror. Com que les víctimes dels Soviets, desesperades, comencen a venjar-se matant els prohoms que poden del règim terrorífic, els tirans russos es vengen també assassinant — legalment! — vint persones desafectes al règim soviètic per cada amic seu que cau...

Les llistes de sospitosos es multipliquen paorosament. És una lluita a mort!

Però no és pas d'això de què avui volem parlar.

Avui ens volem fer tornaveu dels crits d'auxili que una selecció d'escriptors russos dirigeix al món civilitzat, als escriptors de tota llengua i raça, perquè protestin del despotisme rus, de la tirania estúpida, bàrbara, a què els escriptors russos estan sotmesos.

Diuen entre altres coses, totes interessantíssimes:

"...L'idealisme, el més potent animador de les belles lletres russes, és tractat ací com si fos una alta traïció. Els autors clàssics, com que han professat aquesta tendència, són expulsats de totes les biblioteques públiques. Llur sort és compartida pels historiadors i els filòsofs que han repudiat les doctrines materialistes. Uns instructors especials procedeixen a fer sondatges imprevistos en les biblioteques públiques i en les llibreries on confisquen tota la literatura d'abans de la guerra consagrada a la infància, així com totes les obres de caràcter èpic popular.

Els autors contemporanis sospitosos d'idealisme, són privats de l'esperança de veure algun dia aparèixer els escrits llurs i com si fossin enemics i destructors de l'ordre social actual, són expulsats de tot arreu i privats de tot mitjà d'existència. Aquest és el primer mur de la presó a l'interior de la qual s'ofega la paraula lliure. Un altre en segueix."

Ara vegi's, que és molt curiós els alambins per què passen els escrits abans no aconsegueixen veure la llum pública:

"Tot manuscrit destinat a la impressió ha d'ésser prèviament presentat per duplicat a la censura usual. Quan surt de la impremta hi torna de nou, per ésser controlat en segona lectura. S'esdevé sovint que una sola frase, una sola paraula, veure una sola lletra (tal com una majúscula en el mot "Déu"), els crims que s'han escapat a la primera lectura del censor, de l'autor, de l'editor o del corrector, en la segona han ocasionat la confiscació sense pietat de l'edició sencera.

El censor decideix sobiranament la sort de totes les obres, qualssevulla que siguin. La seva intervenció arriba àdhuc als tractats de química, d'astronomia i de matemàtiques. L'autor no pot fer cap correcció en el seu text si no és amb l'autorització especial del censor en cada cas. Sense aquest consentiment, la impremta no pot admetre la més mínima correcció.

Una senzilla targeta de visita no pot ésser impresa sota el règim comunista sense petició prèvia, plena de revisar tot el que escrivien, abans de la Guerra Gran, aqueixos forçat de la ploma per a conèixer la culpa timbres i després d'una llarga tramitació. Àdhuc els avisos i rètols com "prohibit fumar" i "Sortida en cas d'alarma" han de portar el segell de la censura."

És divertit l'ofici d'escriptor a Rússia sota el govern soviètic, última paraula de la ciència política divorciada de Déu.

Però encara és més divertit l'ofici d'editor. Deixem que ens ho contin els escriptors indicats:

"Hi ha, encara, un tercer mur, una tercera línea de filferros d'espines i de trampes de llops.

Perquè es pugui constituir una casa editorial és indispensable un permís de les autoritats. Si es tracta d'obres purament científiques ningú no l'obté per més de dos anys. Aquestes autoritzacions costen molt d'aconseguir i són rares les cases editorials privades. Els editors tenen l'obligació de presentar a la censura, amb sis mesos d'anticipació, la llista completa de les obres que prepara, amb una biografia detallada dels autors. Fora d'aquesta llista, l'editor no ha d'oblidar-se de res.

Segons aquestes condicions, solament les obres d'acord amb les exigències de la censura comunista, tenen alguna probabilitat d'ésser acceptades. Solament s'imprimeix allò que està perfectament d'acord amb les doctrines comunistes obligatòries per tothom. El restant, no solament no té cap probabilitat d'aparèixer, sinó que s'ha d'ocultar com un crim en el més estricte secret. Un manuscrit d'aquesta mena trobat en un registre, valdrà al seu autor per un arrestament, una deportació i fins ùna pêna capital. El profesor Lazarevsky, un dels millors especialistes russos en el domini del dret públic, ha estat afusellat únicament a causa del seu projecte de Constitució a Rússia, el qual fou trobat a casa seva durant un registre."

Realment, és insuportable la situació d'escriptors i editors a Rússia sota el poder del bolxevisme. Segurs de l'efecte revoltant que aquestes noves han de produir en els seus companys, els escriptors de la crida pregunten:

"Coneixeu aquests fets? Us adoneu de tota l'horror de la situació a la qual estan condemnades la nostra literatura, la nostra paraula, la nostra llengua?

Si coneixeu aquests fets, si us adoneu de llur horror, per què calleu? La vostra enèrgica protesta contra l'execució de Sacco, de Vanzetti i d'altres agents de la paraula, l'hem sentida mentre les persecucions arribaven a l'exterminació dels millors entre els russos, i àdhuc aquells qui no s'ocuparen gaire de la propaganda de llurs idees, davant la impossibilitat absoluta de fer-ho, passen evidentment inadvertits davant vostre. Almenys les vostres veus revoltades no han sortit del vostre pit i no havem sentit cap crit de la vostra banda dirigit al sentiment moral dels pobles. Per què aquest silenci?"

Nosaltres contestarem, en bona part, aquesta pregunta acusadora, angoixosa dels escriptors russos. Aquell silenci, en el sector social que està un xic

informat de la història de la Rússia contemporània, obeeix a la greu sospita que vosaltres mateixos (si no tots, alguns) sou autors, conscients o inconscients, del present horrible estat de coses. Caldria revisar tot el que escrivien, abans de la Guerra Gran, aqueixos forçats de la ploma per a conèixer la culpa llur en la gran catàstrofe moral-política que precedí i provocà l'actual hecatombe d'homes i de principis que té per teatre tota la nació russa.

Quantes de coses veuríem!

Quines lliçons se'n treurien!

I insistint, afegeixen ells, com si fossin completament innocents d'aquesta hecatombe:

"Escriptors, recordeu els anys d'abans de la nostra revolució, quan les organitzacions públiques, els òrgans de les institucions locals, la Duma de l'Imperi i fins alguns dels ministres sol·licitaven, pregaven, suplicaven que s'abandonés el camí que menava a l'abisme. El Poder restà sord i cec. Res no es va fer. Amb qui estaven aleshores les vostres simpaties i on eren aleshores?"

Nosaltres, per la nostra banda, podem respondre: Estaven al mateix lloc que ara, defensant ço que ara defensen, lluitant per implantar al món els principis bàsics socials que aleshores molts de vosaltres, segurament, combatíeu.

I acaben així els escriptors russos, amb aquestes asenyades ratlles, tan alliçonadores, tan tràgiques:

"Es cert que, a part de les paraules compassives, l'ajuda moral prestada als lluitadors per la llibertat, el blasme sincer pronunciat contra el més brutal dels despotismes, no poden fer res ni per nosaltres ni pel nostre poble. Això ens bastaria, per tant, i és amb el més gran entusiasme que esperem de part vostra tantes manifestacions com us siguin possibles. Desemmascareu enèrgicament pertot i sempre davant la consciència mundial l'horrible imatge sàviament hipòcrita qui personifica el poder comunista a Rússia. Som impotents per fer-ho nosaltres mateixos: la nostra única arma — la ploma — ens ha estat arrencada de les mans. Se'ns ha pres fins l'aire que respirem i que és la nostra literatura i ens sentim tancats en una presó sense sortida.

Aquesta lletra us és expedida com d'una presó soterrània. Arrisquem molt en escriure-la; els que la portaran a l'altra banda de la frontera s'hi juguen la vida. Ignorem si serà algun dia reproduïda en les pàgines de la Premsa lliure. Si arriba a vosaltres, si és permès a la nostra veu d'ultratumba fer-se escoltar entre vosaltres, us demanem que hi presteu tota la vostra atenció i que la deixeu penetrar profundament en els vostres pensaments, en les vostres ànimes. Recordeu-vos del crit del cor, llançat en el seu temps pel nostre gran difunt Lleó Tolstoi: "Ja no puc callar més"... i que la seva línia de conducta sigui la vostra.

Rússia, maig de 1927."

La cita de Lleó Tolstoi no acaba de convèncernos; però ens sembla que hem complert amb els deutes d'humanitat i de professionalisme copiant i comentant la crida.

I ara una paraula de consol als aclaparats escriptors russos, per si el silenci mundial ofega llur lacerant protesta. A Mèxic hi ha un poble cristià martiritzat que no obté de la gran premsa mundial més que el silenci o el sarcasme!

J. J. C.

CAMPANYA NECESSARIA

La "Lliga contra la pública immoralitat"

Aquesta entitat barcelonina acaba de blasmar públicament les impudícies de què són teatre les nostres platges de banys.

Per molt que se'n digui sempre hom es queda curt. Diu la Lliga que aquests abusos constitueixen un veritable atemptat contra els drets inalienables dels ciutadans honestos, als qui es posa en la disjuntiva de presenciar escenes inqualificables, o deixar de fruir dels beneficis de les dites platges.

La Lliga es pregunta la causa de semblants escàndols, i la troba no en la falta de lleis i disposicions governatives reguladores de la vida social, sinó en la incúria de les persones ofeses pels escàndols.

Molt hi ha d'això, però la Lliga ha de fer-se càrrec que als simples particulars no els és fàcil fer denúncies i prosseguir els processos llurs.

Són les autoritats les que han de vigilar perquè no es cometin infraccions de les lleis, i són les autoritats qui han d'aplicar les sancions que aquestes infraccions comporten.

Ço que és més pràctic no cal pas dir-ho: que es vigilin les platges, a les hores del bany, per agents de l'autoritat, i prompte es tocaran els resultats de tal mida. L'alcalde de Castelldefels — de qui l'altre dia parlàvem — pot donar lliçons de bon govern en aquesta llepissosa matèria.

Les cites que fa la Lliga de la P. I. per a demostrar els mitjans legals que hi ha per a defensar la societat de les escomeses de la impudícia regnant, són molt oportunes i ben retretes.

Cal que totes les persones decents se'n facin càrrec i assabentin bé, i secundin aquesta campanya de la Ll. C. P. I., perquè, si com abans dèiem, no és fàcil fer i portar a cap denúncies concretes (per raons que no són del cas), tothom pot blasmar públicament aquests escàndols i ajudar a les autoritats i a la Lliga en quant es pugui per tal de facilitar les seves gestions i crear-los un ambient favorable, cosa que ara — vergonya dóna el dir-ho! — falla quasi del tot.

VIDA SOCIAL CATÒLICA

De Friburg a Malines

I

La publicació de l'anomenat Codi Social que acaba de publicar la Unió Internacional d'Estudis socials de Malines (editat per "Éditions Spes", París) i del qual ens ocuparem pròximament en aquestes columnes, ens dóna lloc a dedicar un petit record a dues institucions tan benemèrites com poc conegudes per la gran massa de catòlics, fenomen que res no té de particular si es considera que una i altra són reunió de selecció de cada país del món, en la vida catòlica, i que són aplec d'estudiosos, d'amics de la tasca soliua i reposada, millor que del soroll dels congressos internacionals. Ens referim a la Unió de Friburg i a la Unió de Malines. La primera, obra d'avant-guerra; i la segona, obra de la postguerra, separades ambdues per aquest fet culminant de la història de la humanitat (la guerra europea), però ambdues unides pel mateix esperit i per la seva finalitat i mitjans de treball.

* * *

Podrem dir sense profanació de la *Rerum novarum* que trobà el seu antecedent principal i una base doctrinal fortíssima en els treballs de la Unió de Friburg? Perquè no cal oblidar que moltes vegades una Encíclica ha pogut ésser la conclusió lògica o el coronament d'una evolució d'idees llarga i complexa. Com diu encertadament Mr. Leroy Beaulieu (Anatoli) en el seu estudi sobre *El Pontificat, el Socialisme i la Democràcia,* són molts els qui s'imaginen l'Església amb el seu Cap omnipotent al cap, com una mena de màquina les parts de la qual reben totes el moviment del centre, d'un sol i únic motor. I el concepte és absolutament errat; a desgrat d'aquesta concentració dels poders en una sola mà, l'Església continua essent avui, com en l'Edat mitjana, un cos viu, compost de membres d'òrgans vius, que conserven i que irradien d'un a l'altre extrem d'aquest cos de gegant, aquest quid admirable, l'espontaneïtat de la vida... No és Roma el motor d'on surt tot; és millor el centre on tot arriba i on es coordinen els moviments... I així és com, cedint a les pietoses instàncies dels seus fills, Lleó XIII redactà un dictamen solemne sobre problemes que feia ja molts anys que estaven removent i discutint, per cert ben lluny de les Acadèmies romanes, bisbes com Keteller, Manning i Gibbons, seglars com el Comte de Mun i Gaspar Decurtins...

I si l'Encíclica *De Conditione opificum* ha tingut predecessors (predecessors que potser tenim ara un xic massa oblidats, i que algun dia haurem de recordar en aquestes columnes) que han exposat amb claredat i precisió les seves idees sobre els problemes socials a la llum del criteri catòlic, no és cosa extraordinària que en un moment determinat es reunissin, es trobessin per la convergència d'esforços, i comencesin a portar a cap una obra cultural comuna reunint-se primer a Roma i constituint després una mena de reunió permanent a Friburg.

Cal evocar la figura egrègia del veritable iniciador del moviment social contemporani en sentit catòlic, el Baró Guillem Manuel de Ketteler, rector de Holstein l'any 1846, diputat de la Dieta de Francfort i més tard Bisbe de Majença, qui avançant-se amb una mena d'activitat profètica a les protestes de Lassalle i de Karl Marx contra certes iniquitats del règim capitalista aleshores imperant, va aixecar la senyera de tota reivindicació catòlico-social en favor de les classes proletàries?

No vingué a constituir un antecedent preat i ben precís de la *Rerum novarum* el programa de reivindicacions socials que el Bisbe Ketteler fixava l'any 1869 davant una Assemblea obrera, el programa de la qual serva una perfecta equació amb els ensenyaments d'aquell document pontifici? Qui no recorda que d'aquest programa derivava la legislació alemanya de caràcter social, gràcies als perseverants esforços dels diputats catòlics al Reichtag i especialment gràcies a la tasca fortíssima del sacerdot Hitze, portada a cap dins el propi organisme legislatiu?

I els noms gloriosos de La Tour du Pin i el Comte de Mun a França? Recollint l'herència dels Le Play i els Melun, ningú no els pot disputar l'honra d'haver estat els encenedors d'un foc social catòlic al país veí.

I Gaspar Decurtins, home simpàtic per excel·lència dintre el catolicisme social, a Suïssa; i el Baró de Vogelsang a Àustria? No és cert que tots aquests esperits selectes, treballant per la mateixa causa i encesos pel mateix ideal, havien de trobar-se fàcilment i havien de pensar a aplegar el seu esforç per damunt de les fronteres? La seva doctrina era catòlica, els seus punts de mira havien d'ésser internacionals; i cercant vigor uns als altres, i cercant formar nuclis que fessin triomfar les seves idees, es van reunir a Roma en reunions gairebé particulars i improvisades; i volent donar més tard, una certa consistència a la seva acció i una fortalesa d'estímul i d'ajuda doctrinal mútua al seu estudi, l'any 1884 van trobar-se en una petita Assemblea, a la ciutat suïssa de Friburg, i van crear aquesta famosa Unió de Friburg, que havia de tenir una participació molt important en la gènesi de l'Encíclica de Lleó XIII i en les solucions a les qüestions obreres plantejades a tot el món.

Els estudiosos de Friburg discutien temes, i un cop posades d'acord les seves intel·ligències robustes i erudites, coneixedores dels llibres i de les respectives realitats nacionals, redactaven conclusions, el text de les quals era posat als peus del Pontífex per mitjà del Prelat de Ginebra, Mr. Mermillod.

Aquests treballs estaven tots informats en la més pura filosofia tomista l'estudi de la qual acabava de recomanar Sa Santedat. I per això no ha de sorpren-

dre a ningú que manta tesi de la Unió de Friburg passés més tard sencera a les pàgines immortals de la *Rerum novarum*.

En quina veneració hem de tenir la tasca d'aquest benemèrit organisme internacional d'estudi només recordant que van formar-se parts noms com aquests: Vogelsang, el Comte de Mun, Henri Lorin, Toniolo, Decurtins, el Cardenal Mermillod, entre molts d'altres! Amb quin respecte i amb quin dolç record no hem de tenir la seva tasca, sobretot tenint present que dels materials aplegats n'aprofità molt Sa Santedat Lleó XIII per a la formació de l'immortal codi del treball!

Però la Unió s'extingí. Havia donat al món corrents de doctrina i vies de llum importantíssimes. Havia aplegat les millors intel·ligències d'aquella època anterior i fins posterior a l'Encíclica. Havia estat ja fecunda, i en certa manera havia acomplert una finalitat altíssima com la d'orientar i donar cos al moviment catòlic-social, en un moment en què aquest era poc menys que incipient, i l'havia arribat l'hora d'extingir-se com si la seva missió fos complerta i finida.

I amb la modèstia amb què havia nascut (la modèstia dels estudiosos i dels savis) morí, desapareixent del món i deixant-hi un buit, buit que una altra institució semblant havia de venir a omplir i segueix omplint a bastament: la Unió de Malines, de la qual parlarem en un proper article.

JOSEP M. GICH

El cinquantenari de "L'Atlàntida" de Verdaguer segons "La Vie Catholique"

Traduïm de l'illustre confrare parisenc, número del 16 de l'actual juliol, aquest bell article, que serà llegit amb goig i gratitud per tots els compatricis de Mossèn Cinto, l'immortal poeta català, que l'escriptor francès, després de fer-ne molt honroses comparances, reivindica com a glòria catòlica:

Espanya acaba de festejar el cinquantenari de l'aparició de *L'Atlàntida*, el gran poema èpic de Jacinto Verdaguer, l'eminent poeta català de finals del segle XIX.

No és tal volta inútil recordar que Verdaguer fou un capellà catòlic d'alta pietat, que el moviment de renaixença catòlica en les lletres pot, amb justícia, considerar com un precursor.

Verdaguer és, en efecte, catòlic fins al moll dels ossos, no solament en els seus grans poemes èpics, *L'Atlàntida* i *Canigó*, que fan pensar a la vegada en un Víctor Hugo o un Tennyson catòlics, sinó sobretot per les seves admirables poesies líriques *Idillis i Cants místics, El somni de Sant Joan, Flors del Calvari, Aires del Montseny*, etc... Hi ha en aquests poemes l'alta volada, els planys d'amor diví d'una Santa Teresa, d'un Sant Joan de la Creu, i també hi ha l'accent ingenu d'un bon capellà d'origen pagès que s'encomana simplement a la Mare de Déu i als sants del seu país. Pocs versos conec tan emocionants com aquells en què Verdaguer recorda la seva infantesa piadosa, vers la fi de la seva vida, per a constatar com s'ha desenrotllat la seva existència en Déu i per a saludar, sobre la ruïna de les seves illusions humanes, les seves esperances eternals:

La llum de l'eterna festa,
Lo cant de l'etern amor.

El dia en què s'escriurà una història de la poesia catòlica, pertocarà sens dubte un lloc d'honor a aquest sacerdot català que canta, en l'hora en què triomfava el naturalisme, les ardents efusions de l'amor diví.

L. DE H.

El Doctor Reig

Com ja sabran els nostres lectors està viaticat l'eminentíssim Cardenal Doctor Reig, arquebisbe de Toledo, Director-president de l'Acció Catòlico-Social d'Espanya.

A l'hora que escrivim aquestes ratlles sembla que hi ha esperances d'haver fet crisi favorable la seva salut, tan profitosa per a totes les empreses socials catòliques.

Preguem al bon Déu perquè així sigui, a fi que per llargs anys pugui encara esmerçar la seva incansable activitat i les seves clares llums, i el seu zel apostòlic, en el servei de Déu i de l'Església nostra mare.

Espurnes

La Santa Seu nomenà recentment Mons. Aleix Chambon successor de Mons. Rey en la seu arquebisbal de Toquio.

El govern japonès ha dispensat tota mena d'atencions al diplomàtic del Sant Pare, en forma que molts països nomenats catòlics hi podrien aprendre molt.

* * *

Un altre èxit clerical! Ens comuniquen de Londres que un llibre de John Bunyan, l'autor místic del segle XVII, comprat alguns anys en 15 francs, s'acaba de vendre en 2.500 lliures esterlines.

La joventut del catolicisme

(*Acabament*)

Les guerres religioses que foren més aferrissades d'ençà d'aquells temps, corresponen a la turbulència jovenívola, en aquell desig de lluita que es troba en cada jove. Correspon a l'època de la pubertat i de la concupiscència, i en pervé, en efecte, la pertorbació de la Reforma, barreja de sensualitat i d'orgull.

Fins avui el cristianisme és més sabut que practicat, i així com en la joventut s'aprenen les veritats que després tenen una aplicació pràctica quan arriben en el període àlgid de la vida, sembla també que avui la Cristiandat es captingui més d'expandir els ensenyaments de Crist que no pas de viure'ls profundament i plenament.

Malgrat la tasca apostòlica de vint segles, el Cristianisme no ha arribat encara a tots els homes, i més reduït és encara el nombre d'aquells que l'accepten, i més ínfim encara aquells que el practiquen íntegrament. Els únics cristians perfectes, segons el cor de Jesús, són els sants, i el fi suprem de cada cristià hauria d'ésser la santedat. Ja sabeu el petit nombre de sants que hi ha hagut en l'immens exèrcit dels cristians.

Així, doncs, el Cristianisme és encara, per molts, una novetat; i, per moltíssims, una instrucció rebuda més que el començament d'una vida nova. Però com que Crist assumeix en Ell la plenitud de la natura humana, l'Església, per ésser verament el cos integral de Crist, haurà de reunir dins de la seva cleda a tota la humanitat, i, considerant que lluny som encara d'aquest somni, podem fàcilment imaginar-nos quants segles hauran de rodolar camí de l'eternitat abans que l'Església pugui acoblar tota la humanitat.

L'Església té darrera seu un gloriós passat, un passat on es veuen persecucions i triomfs; però més gloriós és encara, segons la meva fe, el seu esdevenidor.

Ens trobem gairebé al començament de la seva obra; ha acabat tot just d'exposar la seva doctrina essencial i va posant-se en contacte amb els pobles de pobles llunyans. Ha de convertir els homes en cristians, els cristians en catòlics i els catòlics en sants.

Empresa gegantina i heroica que esgotaria qualsevol altra institució humana, però com que l'Església és d'institució divina, i és auxiliada de la inspiració divina, podem tenir la certesa que aquesta graduada metamòrfosi dels homes l'aconseguirà superant obstacles i insídies de tota mena en els segles que vindran.

Però la mateixa immensitat de l'obra que està realitzant, l'acabament de la qual és encara llunyà, ens posa de manifest la seva joventut. Una Església vella hauria ja portat a terme totes les coses; la nostra (que encara es troba en els primers passos de la conquista universal de l'ànima) és joveníssima, tan jove que aquells que estan assedegats de novetats tornen a beure en la seva font.

Els pintors representen el Pare Etern com un ancià majestuós i barba blanca; però quan Déu vol, per l'impuls de la seva infinita misericòrdia, davallar a la terra, es va encarnar en un jove i va voler morir jove i el seu cos joveníssim, per bé que torturat, trossejà la pedra del sepulcre judaic, per a resplendir davant dels seus deixebles en senyal d'eterna joventut. Diguem-ho fortament que el nostre Déu és un Déu jove, amic dels infants i dels joves, que farà ressuscitar els nostres cossos a l'edat de la joventut.

Déu vol que estiguem alegres, com alegres estan els joves i que afirmem sense por la veritat, com la defensen ardidament els joves.

No us sorprengui si els nostres llibres semblen antics i si les nostres esglésies són fetes de pedra secular. També els infants aprenen de llegir amb les paraules d'Homer i de Virgili; també un jove es pot cobrir amb les velles vestidures del pare. Però l'ànima de l'infant és sempre nova i l'ànima del jove és ardida.

Els vells són els enemics del Cristianisme i de l'Església. Vella és la barbàrie ferotge que avui tant flagella la humanitat; vell és el paganisme que no ha mort encara del tot en l'ànima mal convertida; vellíssima és la deïficació i l'adoració de l'home, i més vella encara la idolatria bestial de la força i de la matèria.

Però l'Església, que es contraposa a aquestes vergonyoses antigalles; que ha vençut a través dels segles; l'Església fundada per un Déu jove per a donar de nou a tots l'eterna joventut de l'esperit i del cos, és encara joveníssima, amb una gran frescor en les seves obres i en la seva activitat.

Quan el sacerdot, en començar la missa, pronuncia la fórmula *Introibo ad altare Dei,* tot el poble, segons la litúrgia romana, hauria de respondre: "A aquell Déu que és l'alegria de la meva joventut". Es possible que el sacerdot sigui vellíssim, és possible també que entre els fidels n'hi hagi molts que hagin traspassat la llinda de la vellesa, però el versicle litúrgic serà sempre una realitat i una exactitud. Per l'Església, que és jove, no existeix la vellesa; davant l'altar àdhuc els vells caducs poden parlar sense caure en el ridícul de la seva joventut i de la seva alegria.

Vosaltres sou, amics, els fills joves d'una Església jove; sou els membres joves del jove Crist. No us comporteu, doncs, com els vells, ni deserteu com els decrèpits. El lema dels joves és aquest: apendre, combatre i conquistar; apreneu les eternes veritats de la fe, combateu les desferres de l'error, conquisteu noves ànimes a la veritat, i llavors sereu dignes de la nostra joveníssima Mare.

JOAN PAPINI

TRIST ANIVERSARI

La Setmana Tràgica

Cal refrescar anyalment, al fort de la canícula, la memòria d'aquella setmana d'horrors i sacrilegis que Barcelona va donar al món, en infernal espectacle, ara fa divuit anys: l'any nefast de 1909.

El temps malastruc que tot ho esborra, no podrà pas fer-ho en aquest fet inesborrable que tan feridora petxada va deixar a Barcelona; i les tremendes lliçons que ell comporta, mentre no estiguin ben apreses i ben ateses, cridaran — amb els ecos d'aquelles blasfèmies espantoses corejades pels espetecs de les armes de foc i els cruiximents de tants convents i tantes esglésies cremant, — implacables i esgarrifósos, que les lliçons es tornaran a donar el dia que menys s'hi pensi, perquè si no es remouen i esbandeixen les causes d'aquella hecatombe, els lògics efectes sorgiran novament, naturalment, com sorgí aquella Setmana — que hom anomenà Sacrílega per ésser aquest el seu caràcter més transcendental i abominable, — filla d'antigues premisses que ara es van repetint sense que ningú se'n preocupi.

Una d'aquelles lliçons era més clara que l'aigua i colpidora com un renec sacríleg: *els catòlics tenien negligits els seus deures amb la premsa catòlica.* Tot és poc per a la Casa de Déu, però si ens concretem a bastir-la d'or i d'argent deixant que es morin de fam els seus servents i de fam i de fred (quina mort la de fred, bon Déu!) els seus sentinelles avançats...

Les conseqüències d'aquesta tàctica a la vista estan, aquí i fora d'aquí.

La Setmana Tràgica n'és aquí una de les conseqüències (n'hi ha d'altres, encara), i fora d'aquí les conseqüències d'aquesta mala tàctica es veuen a cada pas, sobretot ara, a Mèxic...

Aprofitem-nos, doncs, d'aquests alliçonaments de la Setmana Sacrílega i, especialment, de l'absoluta, de la peremptòria i ineludible necessitat d'atendre a la premsa catòlica.

Algun esperit esquifit dirà, tal volta, que hom en predicar això defensa personals interessos. Que poc ens coneix qui això digui!

Però, que fóra cap pecat que s'apliqués als periodistes catòlics aquell principi de Dret Canònic: "qui serveix a l'altar, de l'altar ha de viure"?

Altrament, i Déu no ens ho tingui en retret, en aquest cas, i avui, no parlem per nosaltres. Parlem en tesi general. La lliçó d'aquesta equivocada tàctica, tràgicament donada l'any 1909 a Barcelona, és una lliçó universal. Mentre els catòlics s'entretinguin a bastir temples (molts d'ells tot l'any buits) i deixin morir de gana els seus defensors, la tremenda lliçó s'anirà repetint, i Déu vulgui que no sigui pitjor que la de l'any 1909.

A. Z.

L'assumpte Sacco i Vanzetti

Els anarquistes italians Sacco i Vanzetti, segons ens assabenten els diaris, continuen la vaga de la fam. Aquests anarquistes foren condemnats a la darrera pena pels tribunals de Boston.

Els seus amics de tot el món han fet campanyes sorolloses per aconseguir que els sigui commutada la pena o bé que s'ordeni la revisió de la causa.

No són aquests els moments d'escatir si és o no eficaç l'establiment de la pena de mort. Se'ls acusa del delicte d'homicidi i, d'acord amb les lleis vigents en aquell país, han estat condemnats a mort.

A Rússia està també establerta la pena de mort, i, en nom de la llei, són afusellats aquells que els soviets consideren que són un perill per a la seguretat de la República. És a dir que no es condemnen a mort únicament els que cometen un homicidi, sinó també aquells que s'atreveixen a pensar per compte propi.

Per tant no hem de discutir l'aspecte jurídic de la qüestió. Si es considera legal la pena de mort, és natural que s'apliqui a aquells que segons el codi penal se'n fan creditors.

El que no està bé i no és humà és que es facin passar hores terribles d'angoixa a dos sentenciats a mort.

Ja fa molts de mesos que els tribunals de justícia varen fer pública la sentència, i, no obstant, ni s'ha concedit l'indult que demanen moltes entitats d'arreu del món, ni han estat executats.

Els dos pobres condemnats veuen refulgir constantment damunt el seu cap la terrible dalla de la mort.

Són coses aquestes massa serioses perquè s'hi pugui jugar. Els delinqüents, per molt anarquistes que siguin, també són homes.

Desconeixem els fets i, per tant, no sabem si són culpables o bé si, en efecte, es tracta, com diuen llurs amics, d'un error judicial. Sabem, però, que es troben a la presó, entre la vida i la mort, esperant la decisió d'aquells que poden disposar que es compleixi la sentència o bé que siguin indultats.

Com a cristians desitgem que s'acabi d'una vegada aquesta agonia que no té fi.

BARCELONA, CIUTAT D'ESTIU

La cançó de cada any

Els llegidors que no estiguin desmemoriats, en llegir el títol d'aquest article, diran, un si és no és enutjats, ço que diu el subtítol: "La cançó de cada any"!

I amb llur llicència l'haurem de repetir en el present perquè ens resulta cada any més agradable.

* * *

Ja és ben sabut per tothom que les comoditats de casa no es troben enlloc.

A l'estiu, aquestes comoditats són mitja vida, i hom diria que la vida tota.

On anireu que pugueu fruir del que fruïu a casa per poques comoditats que la casa tingui?

Adhuc estiuejant a pagès i en pròpia casa, us mancarà un estol de petites coses la falta de les quals us produirà un formigueig de petites contrarietats que no us deixarà viure a plaer. No trobareu res al seu lloc. No trobareu aigua. Els mobles familiars els enyorareu a cada instant. Falten penjarobes. Falten raspalls. Falten un sens fi de futeses casolanes que us fan tornar mico.

Això per un cantó.

Per l'altre costat, és a dir, estiuejant en bons hotels, el problema és més greu. Heu d'anar sempre vestit correctament. Viviu a toc de campana. No sou amo de res, ni tan sols del temps, ni tan sols dels passatemps ordinaris.

Sou una roda més del nou organisme que us estatja.

De rei de casa, heu passat a súbdit de fonda!...

* * *

Com s'enyora a fora de casa la senyorial llibertat de la llar!

Com s'enyora Barcelona de fora estant!

Oh santa llar pairal quan des d'estranyes llars s'albira!

Oh dolça Barcelona mirada des de lluny!

I com que això comença a versejar, serà bo posar-hi punt.

* * *

Els encants i les comoditats de Barcelona a l'estiu (i a l'hivern, i a la primavera, i a la tardor), ja les hem descobert, comentat i exalçat altres anys. No tenen fi ni compte.

A veure les incomoditats de què se l'acusa.

"A Barcelona se sua massa". I a pagès també, contestem nosaltres. Però, és que el suar a l'estiu és un mal? Els higienistes, els metges, la pròpia experiència, ens diuen que no. Al contrari. A l'estiu, el suar és una necessitat, un bé positiu per a la salut.

"Barcelona a l'estiu queda deserta; les porteries es desborden per les voreres; no es pot passar sense sentir-te objecte de comentaris depressius: Mira quin pelat! que en portarà pocs de capellans a l'enterro!"

Quelcom hi ha d'això, però cal no exagerar. A l'estiu vénen, en canvi, molts forasters, i sort en tenen els comerços de Barcelona. També s'hi queden, de grat o per força, barcelonins a desdir. És veritat que moltíssimes cases queden deshabitades, però és tan gran Barcelona!

Respecte als campaments de porters installats a la via pública com si tot el món fos seu, és cosa fàcil fer-los desaparèixer. És qüestió de policia urbana. De *piropos* com els citats us en sentireu a tot arreu, sobretot a l'estiu quan la gent s'avorreix. En els llocs clàssics d'estiueig, aquesta mena de... comentaris constitueix una mena de literatura baixa...

"Barcelona, a l'estiu, és avorrida". *Transeat.* Però els altres punts, no?

Demés, això de l'avorriment és una cosa relativa, bon xic subjectiva, força vegades passatgera, temporal. Cal avorrir-se per a divertir-se. És el clar-obscur del quadro eternament vell i sempre nou de la vida.

* * *

Mentre estem escrivint aquestes ratlles, banyats de suor i mig endormiscats per la lassitud estiuenca, entra a la redacció, deserta, un eixerit company que arriba de fora fet un braç de mar de tan content.

—Noi, que t'has perdut?

—A fora anava a perdre'm. Calor, mosques, pols... No es pot sortir de l'habitació sense ensopegar amb dones mig nues, amb canalla abillada de salvatges, amb gent grollera vestida de senyor... I si vas a donar un tomb per fora, dos quartos del mateix; autos que et posen galdós, miraments socials com si anessis pel Passeig de Gràcia, rialles burletes. Res, noi; que no hi ha res com Barcelona, a l'estiu com a la tardor i en tot temps.

—Sembla que has vingut molt nerviós!

—Sí, és veritat; vinc per assossegar els nervis, per a fruir de repòs, per a rabejar-me amb les fresques marinades, per a passejar per les Rambles, per a sentar-me i refrescar en els seus bars estupefacients...

—Sí que portes feina!

—Es que no pots fer-te càrrec, ficat i acostumat aquí, dels avantatges i excellències que reuneix Barcelona per a passar-hi l'estiu. Cal veure't, com jo, seguint estacions estivals de tota mena sense trobar en cap d'elles un parell de comoditats completes, mentre que aquí hi són quasi totes.

—Però hem de confessar que, almenys, a fora, es descansa.

—No faltaria més que t'emportessis la feina a fora! Però jo et ben dic que si no fos perquè, quedant-te aquí, per fas o per nefas, hom treballa poc o molt...

—Aleshores vols dir que Barcelona seria la ciutat ideal de l'estiueig?

—Solament li manca una cosa: una bona platja d'aigua pura i de públic modest.

—Conformes, de tota conformitat.

(Els dos, estrenyent-nos les mans):

—Visca Barcelona, ciutat d'estiu!

C. DE LES S.

El que passa

ESPANYA ENDINS

Aquesta setmana han passat unes coses que solament la versió oficial que n'ha publicat el Govern pot donar-ne idea. Vegi's la part principal de la primera nota:

"Un motivo fútil, la celebración de una verbena en Segovia, patrocinada por el gobernador civil, con objeto de recaudar fondos para la suscripción de los damnificados por los temporales sufridos en Marruecos la última primavera, ha dado ocasión a poner de manifiesto que, en parte, de los alumnos de la Academia de Artillería, no se ha restablecido aún la perfecta disciplina que es indispensable exigirles, dando al acto referido un carácter o interpretación inadmisible de adhesión o desafecto al Gobierno, y quizás más particularmente a su jefe, con el que se manifiestan muy enfadados algunos alumnos, y haber acuerdos previos, presiones y actos de coacción sobre las personas que se proponían asistir a la aludida fiesta, manifestándose en todos ellos, no obstante el tacto y carácter demostrado por el coronel director de la Academia, un espíritu de rebeldía, completamente incompatible con el que deben inspirar los actos todos de la vida militar."

De la nota segona són els següents paràgrafs:

"Otra nueva dificultad se ofrece al Gobierno en los comienzos del estío y que, como la anteriormente expuesta, se impone vencer con firme serenidad, y aplicando el espíritu de las leyes.

Se trata del desacuerdo y desavenencia de los núcleos obreros de Barcelona con las autoridades en la aplicación de los principios de la ley de los Comités paritarios.

Las antiguas organizaciones sindicales muéstranse intransigentes en la participación proporcional de otros en los expresados Comités.

El Gobierno no puede acceder a ello y acaso se originen huelgas entre los pertenecientes a las primeras, a que se hará frente con serenidad, y seguramente con la colaboración del espíritu público, ahora conocedor y bien alentado en el cumplimiento de sus deberes ciudadanos."

La manca d'espai no ens permet copiar sinó la part més essencial d'aquestes interessants notes.

ESPANYA ENFORA

Viena i Bucarest comparteixen l'atenció política mundial. La mort del rei Ferran, de Romania, ha pertorbat fins als fonaments d'aquesta nació, no massa forts ni definitius, fins ara. Una lamentable escissió de família, que allunyà del tron al fill del rei — Carol —, legítimament successor seu, complica greument la situació i converteix els funerals del rei Ferran en una cerimònia fondament tràgica. L'enterrament del rei difunt ha estat cosa mai vista. Els corresposals que el presenciaren en resten embadalits.

El poble estava agraït al seu rei per la política agrària que l'ha fet amo de bona part dels terrenys cultivables, i pels sacrificis que féu sempre per a servir-lo i beneficiar-lo. La seva lleial conducta (d'una lleialtat verídica), durant la Guerra Gran, en què lluità contra la seva pròpia família (puix el rei Ferran era de la Casa de Hoenzollern), li conquistà l'admiració i l'afecte dels seus súbdits.

Ara, Romania ha de passar per unes proves esglaioses. Un rei nen, una regència de vells, un sistema constitucional desballestat, un poble jove, un pretendent legítim — per dir-ho així —, unes classes socials dividides...

De moment tothom ha callat, però ja comença el príncep Carol per tractar-se de rei. Déu sap què passarà a Romania quan les últimes salmòdies fúnebres preconitzin la pau...

Altrament, allò de Viena pot donar-se per acabat. Monsenyor Seipel no ha fet ni la més mínima concessió als partits extrems per a obtenir la pau. Al contrari. Dins d'un esperit verament cristià, ha estat implacable en la defensa de les lleis i dels interessos austríacs, atraient-se l'admiració i els aplaudiments dels seus súbdits i els de totes les persones de bona voluntat arreu del món.

Un dels perills més greus que ara corre Austria és la divisió del seu poble en pagesos i vienesos. El pagesam està esfereït per la política del Municipi vienès acaparat pels socialistes, descaradament socialista amb tendències comunistes, i no vol que passi a Viena ço que passa a Moscou...

Si Monsenyor Seipel no s'aguanta fort, si no posa fre al desenfrè socialista, els pagesos s'organitzaran en *feixos* i esclatarà la guerra civil. I els socialistes en tindran la culpa.

El feixisme no és més que una reacció de caràcter essencialment operatiu contra les disbauxes dels partits socials extremistes. I sort té Austria d'aquesta massa de pagesos decidits a defensar per tots els mitjans ço que és seu.

I sort tenen els socialistes vienesos d'aquest fort contrapès del camp per a no deixar-se arrossegar per les masses comunistes de la ciutat.

Monsenyor Seipel juga una partida d'escacs sense rei ni reina, però més complicada que si hi fossin.

Cada socialista té un rei al cos, i cada pagès feixista una reina: la seva bossa.

Verament ha fet i fa miracles Monsenyor Seipel.

Altrament, Poincaré que està essent homenatjat i aplaudit per quants francesos estimen verament llur pàtria, a qui ell ha salvat d'un enrunament paorós, torna a la seva política versallesca d'enfonsar divisions i fomentar odis entre germànics i gals (el discurs que acaba de pronunciar a Orchies no ens deixarà mentir), com si no n'hi hagués prou i massa, ocasionats per aquella immensa lluita quasi bé fratricida.

L'esperit de Locarno no s'adherí gens al gran patriota francès. Quina llàstima!

J.

Ja sou subscriptors de CATALUNYA SOCIAL?

Noticiari

Espanya

Al Monestir de Veruela ha passat a millor vida el reverend Pare Joan B. Recolous, un dels oradors més forts i més populars de l'ínclita Companyia de Jesús.

El P. Recolons era home de gran talent i un veritable apòstol. Sabia acomodar-se a tota classe d'auditoris i prompte se'ls feia seus. En les grans ocasions es posava a superior altura. Qui no recorda les seves heroiques campanyes després de la Setmana Tràgica, ara fa cabalment 18 anys? S'hi jugà la vida.

Descansi al Si de Déu qui per Ell tantíssim i tan aprofitadament treballà, i rebi la Companyia de Jesús el testimoni del nostre més viu condol per pèrdua tan sensible.

—Una nota de l'Institut de Previsió diu que la Junta de Govern aprovà el pla d'inversió social que ha de regir fins el final de 1928 i acordà manifestar la satisfacció de les legacions espanyoles de la desena conferència internacional del treball celebrada a Ginebra i en el Congrés internacional d'actuaris celebrat a Londres, on es prodigaren tota mena d'atencions als representants d'Espanya.

—Una bona senyora, donya Maria Ballesteros i Paredes de Ruiz, ha ofert una grandiosa finca amb un formós edifici i capella pública, a Gijón, per a installar-hi el Seminari mexicà-espanyol projectat.

Amb unes quantes senyores de tan nobilíssim cor com aquesta, com aniria endavant la sana propaganda!

—En complir-se ara el sisè aniversari de la implantació del Règim de Retirs Obrers, és oportú conèixer alguns fets relatius a l'aplicació del Retir Obrer a Catalunya i les Balears.

La incrementació de la dita Assegurança durant el passat exercici, la confirma la xifra de 30.000 patrons inscrits en juny de 1927, amb un augment d'uns 8.000 respecte a igual data de l'any passat.

L'Obra social del Règim la demostra el repartiment de 2.000.000 de pessetes, efectuat per la Caixa Collaboradora — Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis — per conceptes de cancellacions de comptes i bonificacions extraordinàries als assalariats compresos en el segon grup de Retir, que arribaren als 63 anys o moriren abans de complir-los, i per pagament de 15.524 subsidis de Maternitat; tot això, ultra 19.276.263 pessetes per inversions en obres culturals d'utilitat social dintre del territori de la seva jurisdicció.

Un fet característic cal remarcar i és la iniciació d'un corrent d'interès per part dels obrers a sollicitar la comprovació i, en son cas, la inclusió en el Règim obligatori de Retirs, i la collaboració en el camp de les aportacions voluntàries obreres per a obtenir els beneficis complementaris al dit Règim — els avantatges del qual han estat objecte de recent divulgació —; la qual cosa s'ha traduït en l'obriment de nous comptes, individuals i collectius, en el Règim obligatori de millores i en l'aplicació de pensions d'invalidesa a obrers que es troben inclosos en l'esmentat Règim.

—El senyor Bisbe de Girona ha publicat una interesant Circular sobre la modèstia en les platges de banys, dirigint-se, *nominatim*, a les de Llafranc i Calella.

—L'alcalde de Madrid anuncia que va a establir-se la venda directa—del productor al consumidor—de fruites i verdures valencianes, a fi d'obtenir una molt notable rebaixa en els preus.

Diverses vegades hem proposat el mateix, o cosa semblant, d'aquestes planes estant, sense haver aconseguit res. *Gutta cavat lapidem, non vi* (l'altre dia ens varen fer dir *bis*), *sed saepe cadendo*.

—Per R. O. s'han convocat eleccions parcials per a cobrir Assessories vacants del Consell d'Economia Nacional. Els vots han d'enviar-se abans del 31 d'agost.

—S'ha inaugurat oficialment el tribunal de nois, a Madrid, installat en el pavelló construït al carrer de Canàries, dedicat exclusivament a Casa d'Observació del seu reformatori de noies.

—A la Secció quarta de la Pontifícia i Reial Associació Catòlica de Repressió de la Blasfèmia, de Madrid, es celebrà diumenge una important Assemblea per a donar compte de la tasca realitzada per l'esmentada Secció durant el temps que porta establerta, assenyalant casos de repressió de la blasfèmia, tasca de propaganda, conferències, socorsos de pa als pobres, sosteniment d'una croada infantil antiblasfema, als collegis de la populosa barriada, etc.

—Ha estat tramès al president del Consell de ministres el telegrama següent:

"Seccions atur forçós de les comarques de Manresa, Granollers, Sant Feliu de Llobregat, Sallent i Igualada, amb l'adhesió unànime dels Sindicats similars de Barcelona, Reus, Valls, Girona, Vilassar de Mar, Manlleu i Sabadell-Terrassa que integren la Federació de Sindicats de Contramestres, ajudants i preparació de teixits de Catalunya "El Ràdium", preguen a V. E. atengui la petició sollicitant pel Comitè Pro Subsidi d'Atur Forçós, fundació caixa nacional nodrida per quotes patronals, obreres i Estat, per la protecció famílies obreres espanyoles sense treball".

Estranger

El Professor de Dret de la Universitat de Toquio s'ha convertit al Catolicisme després d'una lluita interior formidable que explica en un interessant llibre.

—S'ha esbrinat bé que els recursos per a l'última revolució anàrquica soferta a Portugal, i que amb tant d'encert i d'energia tacà el Govern portuguès, sortiren dels Soviets russos, que estan disposats a tot per tal de sostenir-se en el poder.

El Govern veí segueix posant presos als complicats en aquest aldarull revolucionari. Aquest procés demostra que la maçoneria prengué part activíssima en la preparació i l'esclat del moviment sediciós. Era d'esperar.

OBRES DE

J. Civera i Sormani

Sota els ulls clars de Madona Pobresa
(novel·la franciscana) **Preu: 4 ptes.**

Les abelles del jardí de la Reina i altres contes
Preu: 4 ptes.

Diccionari Català-Castellà i Castellà-Català
Preu: 14 Ptes.

GRAMÁTICA CATALANA (edició popular)
Preu: 0'75 Ptes.

EL FLAGELL DE LA BLASFEMIA **Preu: 0'50 Ptes.**

TERRA I CEL **Preu: 2 Ptes.**

D'IMMINENT PUBLICACIÓ

LLEÓ XIII I LA QÜESTIÓ SOCIAL
(Col·lecció Sant Jordi)

HISTORIA DE LA MUSICA (4 volums)
(Col·lecció Popular Barcino)

EN PREPARACIÓ

L'HEROISME DELS HUMILS (novel·la)

Les meves amigues les roses (novel·la)

LA BIBLIA

DE

MONTSERRAT

Aquesta traducció dels textos originals de la Biblia amb el corresponent comentari, constarà de 23 volums de més de 300 planes en gran format. Únicament es ven per subscripció a tota la série de volums. El preu de cada volum relligat és de 30 ptes. El pagament s'efectuarà a l'entrega de cada volum.

Demaneu prospectes especials al R. Pare Administrador de les Publicacions.

MONESTIR DE MONTSERRAT (BARCELONA)

El Bon Pastor

REVISTA MINISTERIAL DE LA CLERECIA

Número solt; 1 pta.

Un any, 10 ptes.

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
«FOMENT DE PIETAT CATALANA»
EDITORIAL BALMES, S. A. Duran i Bas, 11
BARCELONA

VIDA CRISTIANA

Revista litúrgica publicada per
l'Associació d'Eclesiàstics
i *Amics de l'Art Litúrgic*

Surt nou vegades l'any en
quaderns de 48 pàgines

Pagament anticipat S'admeten anuncis

Administració: Llibreria Casulleras.
Claris, 15. — Barcelona.

Acadèmia Cots

Arcs, 10. - BARCELONA

FUNDADA EN 1879

Direcció general: Carrer Arcs, 10 (Places Santa Anna i Nova)
Telèfon 5041 A. - Apartat 782

CLASSES SELECTES separats els dos sexes per diferents pisos i escales

COMERÇ - IDIOMES

Procediments eminentment pràctics

CLASSES GENERALS, QUOTA MODICA
Constantment l'ACADEMIA COTS rep demanda d'alumnes per ocupar bones places.

ASSIGNATURES: Teneduria.—Càlcul.—Lletra comercial.—Correspondència.—Mecanografia.—Taquigrafia.—Francès i Anglès.—Alemany.—Classificació i Arxiu.—Alts estudis comercials.—Ortografia.—Dibuix industrial.—Linguòfons.—Màquines de calcular, etc.

Companyia Transatlàntica

VAPORS CORREUS ESPANYOLS

Serveis Regulars

RÁPID / DIRECTE } Espanya-Nova York
9 Expedicions a l'any.

RAPID: Nord d'Espanya a Cuba i Mèxic
16 Expedicions a l'any

EXPRESS: Mediterrani i l'Argentina
14 Expedicions a l'any.

LINEA: Mediterrani-Cuba-Mèxic-Nova Orleans
14 Expedicions a l'any.

" Mediterrani, Costa Firme i Pacífic
11 Expedicions a l'any.

" Mediterrani a Fernando Póo
12 Expedicions a l'any.

" a Filipines
3 Expedicions a l'any.

Servei tipus Gran Hotel - T. S. F. - Radiotelefonia - Orquestra - Capella, etc., etc.

Per informes, a les Agències de la Companyia en els principals ports d'Espanya. A Barcelona oficines de la Companyia: Plaça Medinaceli, 8

NO POT MANCAR EN CAP CASA

LA PARAULA CRISTIANA

Revista mensual: 100 pàgs. de text

Subscripció: Un any, 25 ptes.
Mig any, 15 ptes.
Número solt, 2'50 petes.

Administració: C. dels Angels, 22 i 24
BARCELONA

FRANQUEO CONCERTADO

ATENES A. G.—Provença, 187.